

Finantsministeren at give en Understøttelse, bliver det i hvert Tilfælde ikke Finantsministeren, det paahviler at søge Understøttelse paa Lovens til den Paagjældende, men det civile eller militære Ministerium, hvorunder han har tjent. Det forekommer mig at ligge meget nær. Der er ganske vist mangfoldige Tilfælde, der foreligge mig til Afgjørelse som Finantsminister, og hvor jeg vilde ønske at kunne gjøre Mere; men det Æneste jeg har med disse Forjøgelse at bestille, er at tildele dem overensstemmende med Loven, og jeg tror, jeg kan sige, at Bestemmelsen i saa Henseende sfer med saa meget Humanitetshensyn, som er forsvarligt. Den anden almindelige Bemærkning, jeg vil gjøre, slutter sig til Nr. 50. Naar det ærede Udvalg og den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at den Understøttelse, den Bedkommende har, var saa overordentlig lille, nemlig 20 Kr. aarlig, saa vil denne Sum ganske sikkert som Understøttelse være ubegrænselig. Sagen er imidlertid den, at det ikke er en Understøttelse, det er en Pension efter Tjenestetid, som han efter Loven har beholdt, efter at Invalidforsørgelsen var inddraget. Altsaa deri, at han har beholdt de 20 Kr., ligger ikke paa nogen Maade noget Bevis for, at han er anerkjendt som Invalid. Det er en lille Misforstaaelse, som den ærede Ordfører paa dette Punkt har gjort sig skyldig i. Bedkommende Invalidforsørgelse blev inddragen i 1870; men Pensionen, beregnet efter Tjenestetid, kunde ikke inddrages, den har han endnu. Det Spørgsmaal, der ganske simpelt foreligger for denne Mand's Bedkommende, er altsaa, om han nu kan anerkjendes som Invalid eller ikke. Der foreligger det lidet Heldige for en fornyet Overveielse deraf, at han fornødig har været fremstillet heri Kjøbenhavn til Undersøgelse men da ikke blev anerkjendt som kvalificeret til Invalidforsørgelse. Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse almindelige Bemærkninger derom, idet jeg fornødig herefter ikke mener, det vil være til nogen Nytte for ham at komme til fornøyet Undersøgelse. Den ærede Ordfører vil vist give mig Ret i, at vi ikke skulle komme dybere ind paa hvert enkelt Tilfælde.

Ordføreren (Bust): Jeg skal kun tillade mig lige overfor det første Andragende, som er henvist til Finantsministeren, nemlig fra Gaardeier Peder Sørensen Kjær, at bemærke, at det er kommet til min Kundskab, siden Betænkningen er skreven, at denne Mand virkelig har det saaledes, at hvis Saaret blev undersøgt nu, saa kunde Finantsministeren komme til i Genhold til

Loven at gjøre Noget for denne Mand. Derfor har jeg tilladt mig at nævne i denne Forbindelse, at han kunde komme til Understøttelse. Jeg erkjender naturligvis, at den ærede Finantsminister er nødt til at holde sig til de bestaaende Love paa dette Omraade. Der maa tages Hensyn til, om de Bedkommende erkjendes som Invalid eller ikke, og naar de ikke erkjendes som Invalid, kan den ærede Finantsminister ikke i Genhold til den bestaaende Invalidelov lade dem faae Noget. Da jeg imidlertid veed, at det er mere end en Talemaade, naar den ærede Minister siger, at han ønsker og mange Gange vilde ønske, at han kunde gjøre Mere, end han kan i Genhold til Loven, saa har jeg ment hos den ærede Minister at finde et villigt Øre, naar jeg henledte hans Opmærksomhed paa Ønskeligheden af, at denne Invalid blev undersøgt.

Dan: Da jeg er Indbringer af Andragendet under Nr. 28 her i Thinget, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af den høitærede Finantsministers Udtalelser. Den høitærede Finantsminister udtalte sig delvis eller, om jeg saa maa sige, betinget velvillig, eller i alt Fald ikke aldeles uvillig overfor dette Andragende, idet han sagde, at Afgjørelsen vilde komme til at bero paa, hvorvidt Indenrigsministeren kunde strække sig saa langt, uden at fravige de Grundbetænkninger, som den ærede Minister i saa Henseende konsekvent maa gennemføre. Jeg skal kun hertil tillade mig at bemærke, at der her jo kun søges en bestemt Genstand i 3 à 4 Aar, for i den Tid at kunne afvikle en ældre Prioritetsgjæld paa 1,600 Kr. Jeg er ganske overbevist om og tør forstikke om, at der ikke er Tanke om nogen videre gaaende Begunstigelse ud i Tiden. Med særligt Hensyn herpaa tror jeg altsaa at turde bede den høitagtede Minister om at tage Sagen under den velvilligste Overveielse paa Grund af de særlige Forhold, hvorunder disse Folk ere komne med Hensyn til den ny Gjæld. Jeg tør maasse ogsaa overfor den ærede Minister paakalde den almindelige Grund, som blev omtalt af den ærede Ordfører, nemlig at Bornholm i forskjellige Retninger paa Grund af sine særlige Forhold ikke kan komme til at dele lige Raar med det øvrige Land.

Finantsministeren (Estrup): Det vil vistnok være klart nok af mine tidligere Udtalelser, at jeg ikke har store finantistelle Betæneligheder med Hensyn til dette Andragende. Det, der imidlertid skal bedømmes derved, er, om der er Grund til at